

Joh.6,44-51

Ez.11,19-20

Ap.G.2,42-47

Anden pinsedag, den 21.5.2018

Herlev

726 299 291 313 296 (alterg) 290

I går fejrede vi pinsedag. Det er en af kirkeårets store dage. Uden pinse havde vi ikke haft glæde af påsken og julen. Det er Helligånden, som vi fejrer i pinsen, som kommer og forklarer både jul og påske for os og giver os glæde af det, som skete engang.

I dag er det en mere stille dag.

I julen og påsken markerer vi feststemningen med den hvide messehagel, men det er anderledes i pinsen. Her bruger vi den røde messehagel og den røde farve er dominerende i blomsterne. Den første kristne pinsedag kom Helligånden og satte sig på disciplene som tunger af ild. Det er ildens og kærlighedens røde farve, vi bruger som symbol.

Pinsedag tænker vi mest på pinsen som kirkens - eller menighedens - fødselsdag. Ikke bygningen, men de mennesker, som samles i kirken her og over hele verden. Den kristne kirke tog sin begyndelse, da Peter holdt sin pinseprædiken og da de første 3000 mennesker blev døbt, som vi hørte i går.

I dag taler teksterne mere om troen og fællesskabet mellem de troende.

Bibelteksterne til i dag taler mere om det, som skabes af Helligånden end om Helligånden selv.

Helligåndens opgave er ikke at pege på sig selv, men han peger hen på Jesus Kristus og gør ham levende for os.

Helligåndens opgave er at give os den tro, som gør, at vi får glæde af den frelse, som Jesus Kristus har vundet for os.

Hvis vi ser på det, der skete i Jerusalem for 2000 år siden, så ser vi nogle få mennesker, som fulgte Jesus og troede på ham. Det var hans disciple og nogle andre, der holdt sig til ham. Senere rejste de ud i hele verden og fortalte om de store ting, som Gud havde gjort gennem Jesus Kristus. De blev redskaber, som Helligånden kunne bruge til at skabe tro overalt i verden.

Vi hørte i den første tekst i dag fra profeten Ezekiel. Han profeterede 500 år før Jesus Kristus og talte om det, der kom til at ske den første kristne pinsedag. Ezekiel siger noget om, hvad det betyder, at Helligånden skaber troen i os.

Gud sagde: *Jeg giver dem et andet hjerte og en ny ånd i deres indre. Jeg fjerner stenhjertet fra deres krop og giver dem et hjerte af kød.*

Det er et billede, som taler sit stærke sprog. Der findes dukker, som ligner små børn. Der er en væsentlig forskel mellem en dukke og et barn. En dukke har ikke et hjerte, der kan slå. Et barn har et hjerte af kød. Det slår længe før fødslen og er forudsætningen for, at barnet lever.

Ezekiels ord er fra en tid, før man kendte til hjertetransplantationer og kunstige hjerter, men billedet er stadig stærkt. Vi er alle i den situation, at vi i os selv har et hjerte af sten, men vi har brug for at få et hjerte af kød, for at vi kan få åndeligt liv

- et liv sammen med Gud, et liv, som varer til evig tid. Det kan vi ikke tage af os selv, men Helligånden kan skabe nyt. Han kan tage stenhjertet ud og give os et kødhjerte.

Jesus siger det samme på en anden måde i dagens prædiketekst: *Ingen kan komme til mig, hvis ikke Faderen, som har sendt mig, drager ham.*

Der er livet igennem forskellige kræfter, som trækker i os. Der er én, der trækker os i den rigtige retning. Faderen trækker i os og fører os hen til Jesus Kristus. Så kommer Helligånden og giver os livet og troen.

Brorson taler om Helligåndens livgivende gerning i den næste salme, vi skal synge:

*Kom, regn af det høje! Lad jorden oplives som lilliedal,
at hvad os vor Jesus har lovet, må gives i tusinde-tal!
Han ville det arme, fortørrede mod
forfriske og læske
med himmelske væske
af Paradis-flod.*

Helligånden beskrives her ikke som en skaber, men dog som en, der giver liv. I et tørt land lægger man mærke til, hvor vigtigt det er med regn, for at jordens planter kan vokse. Når der er varme og der pludselig kommer en regnbyge, kan vi se, hvordan alt spirer og gror. Det gælder blomster, græs og desværre også alt det ukrudt, som vi helst ikke vil have.

Helligåndens gerning er at give os livsbetingelser, så vi kan leve. Det vand, som han giver os, har samme kraft som vandet fra en paradys-flod. Det var i paradiset, at livets træ stod. Det træ skal vi se igen, når Gud åbner paradiset på ny og vi får lov til at være sammen med ham.

Den kilde af liv, som strømmer ud gennem Helligånden, kan skabe et under i dit og mit hjerte. Den kan skabe tro, håb og liv.

Jesus henviser i dag til et andet sted hos profeten Jeremias, hvor der tales om, at *alle skal være oplært af Gud*. Det hørte vi i den GT-lige læsning i går.

Der findes kunstnere, som er autodidakte. Det betyder, at de er oplært af sig selv. De har ikke haft lærere, men har gået deres egen vej. Jesus taler om nogle, som ikke er autodidakte, men Gud-didakte. De er oplært af Gud.

Vi skal altså ikke opfinde vores egen religion og gudsyndelse. Vi skal ikke udtænke vores eget gudsbillede og prøve at beskrive den bedste måde at leve et godt liv på. Det gælder ikke om at være autodidakte, når det gælder vores liv og forholdet til Gud. Da må vi være oplært af Gud. Den, som er oplært af Gud, kommer til Jesus Kristus og han vil oprejse os til evigt liv, ja, Jesus siger det kort og klart: *Den, der tror, har evigt liv.*

Jesus sætter i dag to ting op over for hinanden. Han taler om den manna, som deres forfædre spiste i ørkenen, og om sig selv som det brød, der kommer ned fra himlen. Manna-en gav liv for en tid, men han giver evigt liv.

De jøder, som Jesus talte til, var stolte af det, der skete i ørkenen, hvor Moses gav dem manna fra himlen.

Manna-en, som de hver morgen kunne samle op omkring deres telte, kunne holde til én dag. Den blev dårlig, hvis de samlede for meget, hvis de var grådige og ikke stode på, at Gud ville sende dem ny manna næste dag. Det var kun om fredagen - dagen før sabbatten - at de kunne samle mere. Så var der en dobbelt portion - og den kunne holde to dage.

Israelitterne skulle lære, at Gud sørgede for dem - dag for dag. De skulle lære at stole på Gud.

Det liv og det brød, som Jesus giver os, er af en helt anden kvalitet. Han giver os sig selv og det brød, som han kalder for *livets brød*. Det giver næring til det liv, som varer evigt.

Det brød, jeg vil give, er mit kød, som gives til liv for verden, siger Jesus.

Det er jo lige det, der siges ved nadverbordet: *dette er Jesu Kristi legeme og dette er Jesu Kristi blod udgydt for dig.*

Når vi samles om nadverbordet, får vi del i Jesu fuldbragte offer, som giver syndernes forladelse og evigt liv.

Nadveren - eller brødets brydelse - som den kaldes i teksten fra Apostlenes Gerninger, er en af de søjler, som den kristne kirke bygger på.

I går hørte vi om de første kristne, som blev døbt pinsedag. I dag fortæller Lukas så, hvordan de første kristne levede - og det er også noget, vi kan lære af og have glæde af.

De holdt fast ved apostlene lære og fællesskabet, ved brødets brydelse og ved bønnerne.

Vi taler somme tider om de 5 b-er: *Bibelen, brødrene, brødsbrydelsen, bønnerne og badet.*

Det er ikke vidundermidler, men nådemidler. Det er ikke disse ting, der skaber en kristen menighed, men Helligånden virker og skaber troen ved hjælp af dem. Det er de redskaber, Helligånden bruger, når han overbeviser folk og skaber troen i dem. Det er de midler, som kanalisere Guds nåde til os mennesker.

De første kristne levede i et fællesskab, som Helligånden brugte og lod vokse. Lukas slutter med at sige: *Og Herren føjede hver dag nogle til, som blev frelst.*

Det skete dengang, og det sker i dag. Helligånden begyndte sin gerning i pinsen, hvor dåben skabte håb, men han gør stadig sin gerning, hvor han skaber tro og håb - både hos os og rundt om i verden.

Pinsen er en fest for troen. Men det er ikke en fest for troen som en præstation. Det er en fest for troen som en gave. Vi skal ikke måle vores tro, men glæde os over, at det er Gud, der giver os troen, så vi får del i det fællesskab, der rækker både ud i hverdagen og ind i evigheden.

Amen